

işte bir kenar da
hareketsiz duruyor paslanmayan vakit
ve içimizi
bir akrep gibi kemiriyor sanki
hiç durmayan saat

sabah ezanı sonrası sonbaharın serinliğiyle
bir ant üstüne
biraz yükselince güneş ölçüsüne denk
buğusu tütüyordu toprağın

seherde kuş sesleri
söğüt ağaçlarının rüzgarla kımıldanışı
muazzam telaşı günün
tarla kenarlarını çeviren bir köylünün direnci
nasırlı elleriyle sıkıca kavraması hayatı
buz gibi akan bir ırmağın berraklığınca
işte aklımda kalan olanca bütün sevincim

kalabalıklarda dahi
yüz yüze geldiğimizde
aramızda büyüyen o korkunç mesafe
ürperirdim bir ceylanın tedirginliğince
dağ lalesini
ve göknarı bilen
ve çatlayan kayaların arasında
birden bitiveren endemikleri gören yanımla

bir dalgınlıktan geliyorum
işte ilk ağlamam
beşiğimde ki ilk hıçkırık
ayaklarının altında cennetten bir iz taşıyarak

ve işte ilk anne kokusu